

RYAN KENDALL

Hot
Jocks I.

JEDINÁ ŠANCE

 BARONET

Jediná šance

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Kendall Ryan
Jediná šance – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Hot Jocks I.

JEDINÁ ŠANCE

Hot Jocks I.

JEDINÁ ŠANCE

RYAN KENDALL

 BARONET

SEZNAM PÍSNÍ

„No Tears Left to Cry“ – Ariana Grande

„Sit Next to Me“ – Foster the People

„Pardon Me“ – Incubus

„First“ – Cold War Kids

„Midnight City“ – M83

„I Miss You“ – Blink 182

„Can't Hold Us“ – Macklemore & Ryan Lewis

„Sail“ – Awolnation

1. KAPITOLA

Neukáznění hokejisté

Justin

Na klíně mi sedí krásná žena. Neznám její jméno ani netuším, čím se živí nebo odkud je.

Vím jen, že voní po tequile... a že jsme se s tequilou nikdy moc nekamarádili.

Obojí je jí ukradené.

Záleží jí jenom na tom, že jsem profesionální sportovec, a proto mě chce ojet. Což mě láká přesně na nula procent.

Nechápejte mě špatně, pozornost žen si užívám, v poslední době se mi to ale všechno okoukalo, jako bych už všude byl, všechno viděl, všechno zažil a na památku si odtamtud přivezl tričko.

Ani nevím, jestli zná moje jméno. Vsadil bych se ale, že číslo mého dresu by dokázala říct i o půlnoci. Ne nadarmo se těmhle ženám přezdívá lovkyně dresů, nebo v hokeji taky týmovky.

„Podělanej Justine Brady!“ volá na mě z našeho obýváku můj nejlepší kamarád a spolubydlící Owen. „Vezmi si něco k pití a přival s těma svýma koulema sem.“

Přikývnu a ukážu mu zvednutý palec.

„Budeš mě muset omluvit,“ řeknu drobné brunetce, která mi právě přejíždí dlaněmi po kůži.

Vzhledne ke mně očima plnými chťiče. Po krátkém zaváhání mi s nespokojeným zamračením seskočí z klína a já sklouznu z barové stoličky.

„Jestli chceš dneska zaskórovat, se mnou to budeš mít jistý, fešáku,“ oznámí a svůdně na mě mrkne.

Promnu si čelist. Fakt mě to začíná dost nudit. „Nepotřebuju, ale díky za nabídku.“

Asi jí připadám jako vůl, je mi to však jedno. Cestou do obýváku na sobě cítím její oči.

Když jsem se před nějakou dobou vrátil domů, večírek už byl v plném proudu. Mramorová pracovní deska v kuchyni je pokrytá prázdnými láhvemi od piva, většinou se jedná o dovážené nebo drahé řemeslné značky. Na ostrůvku stojí několik flašek ochucené vodky a krabice ovocných džusů – Owen je nachystal jako pohoštění pro spoře oděné dámy, které právě teď sedí na klínech mých spoluhráčů nebo se válí na pohovce.

Nejspíš budu ve zralém věku dvaceti osmi let působit jako důchodce, ale tyhle párty mě už dávno přestaly bavit. Občas holt netoužím po ničem jiném než si vlézt do postele... sám a v příjemném tichu a klidu. Jo, je to oficiální, měl bych se přihlásit do klubu seniorů a vrátit členskou kartičku v klubu pořádných chlapů – a to co nejdřív.

Z linky vezmu balení piva a zamířím do obývacího pokoje. Kluci jsou dneska obzvlášť ve formě. Tohle s vámi asi dokáže vítězství v lize.

„Vážně je to Justin Brady?“ zeptá se za mnou zrzka, když procházím kuchyní. Bez desetikilové hokejové výstroje asi vypadám jinak, ovšem moje cynická část si říká, že pro ženy jako ona jsou hokejisti jeden jako

druhý. Jde jim jen o to, aby se mohly vychloubat, že dostaly do postele profíka. Ne že by mi někdy předtím vadilo, že se žena chlubí, že mě dostala. Jak si však prodírám cestu davem, začíná mě to štvat.

Když míjím našeho hvězdného centra Ashera, ťukne si se mnou pěstí. „Dneska jsi hrál parádně.“

„Díky.“

Někdo mi vrazí do ruky panáka. Hodím ho do sebe, aniž bych se podíval na obsah sklenky.

Většina týmu dneska neslaví jen naše vítězství. Slaví i fakt, že končí sezóna a čeká nás léto bez jakékoli zodpovědnosti.

A já? Já se k nim v tomhle ohledu nepřidal.

Hokejem žiju, žeru ho, piju a dýchám, a tak je pro mě představa šesti týdnů bez přísného režimu, který by rozptýlil moje myšlenky, osobní verzi pekla.

Neměl jsem zrovna nejkliidnější dospívání a rozpad mé rodiny mě přiměl hrát rychleji, rvát se tvrději, víc riskovat – a proto taky dneska slavíme vítězství.

A když už jsme u toho... Pokud vás dva lidi, kteří by vás měli bezpodmínečně milovat, využívají jako pěšáka ve svých zvrácených hrách, pokříví to váš pohled na lásku. Pochopil jsem, že nejsem hoděn lásky. Pochopil jsem to už ve svých šesti letech. A za posledních více než dvacet let se na tom nic nezměnilo. Ženy mě vždycky chtěly jenom pro můj penis a to mi vyhovovalo. Nic víc jsem jim stejně nabídnout nemohl.

Zaberu si půlku sedačky a pustím se do piva.

V rohu pokoje se jeden z našich nejlepších útočníků a děvkař v jednom Teddy King líbá s holkou.

„TK, jděte s tím někam!“ okřikne ho někdo.

Nijak mě nepřekvapuje, že Owen sedí na gauči s dvěma blondýnami na klíně. Je to můj nejlepší kamarád, ale taky známý děvkař.

„Snad vám, dámy, nevdí se podělit,“ houkne Owen přes hlasitou hudbu.

Blondýnky se na sebe usmějou a jedna z nich na něj mrkne. „A o copak se podělíme?“

„O mýho ptáka,“ odpoví jednoduše.

Holky se zahihňají, jako by jim právě řekl tu nejzajímavější věc na světě.

Protočím panenky a z balení u svých nohou si vytáhnou další láhev piva.

Owen má přes metr devadesát a přes metrák svalů, zacuchané hnědé vlasy a plnovous, který se neobtěžoval oholit od chvíle, co jsme se dostali do play-off. Je jedním z nejlepších brankářů v celé lize a dobře ví, jaký je borec. Je namyšlený, ovšem má na to právo. Je skvělý hokejista a ví se o něm, že je totální děvkař. A holky na něj letí.

Za normálních okolností bych teď dělal totéž, co on, rozhlížel bych se, s kterou vypustit páru a oslavit vítězství, dneska ale nedokážu vypnout mozek, abych se uvolnil. Můžu toho nabídnout víc než jenom tvrdý penis. Víc než jen to, co dokážu s hokejkou. Většina těch lidí tady to však neví. Po pravdě netuším, jestli to vůbec vím já sám.

Jediný, kdo si tu podle všeho připadá stejně nemístně jako já, je Owenova mladší sestra Elise. Stojí na opačném konci pokoje, paže složené na hrudi a rty pevně stisknuté. Všichni tři jsme vyrůstali spolu, jen několik hodin odtud ve střední části Washingtonu. Známe se s ní od doby, kdy byla panovačná prvňáčka s mezerou mezi předními zuby, v lesklých polobotkách a nabíraných šatech.

Její vzhled i módní vkus se od té doby dost změnil. Její způsob uvažování ovšem ne. Je na ní poznat, že se jí příčí, jak se tu věci vymkly kontrole. Určitě se

sem vrátí hned ráno, aby se postarala o chudáky trpící kocovinou a pomohla nám uklidit. Je tu přinejmenším padesátka lidí, z nichž znám sotva půlku.

Jako by slyšela moje myšlenky, o několik vteřin později ke mně Elise dojde a posadí se na pohovku vedle mě. Ve volném svetru a legínách vypadá zatraceně dobře. Je to zvláštní, protože většina přítomných žen má na sobě prťavé černé šaty, které jim sotva zakrývají zadek, a tlustou vrstvu make-upu, ovšem Elise je jiná. Občas zapomínám, že už vyrostla, loni promovala na vysoké a je doopravdy dospělá.

„Ahoj, El.“ Pozvednu k ní svoje pivo.

„Ahoj. Blahopřeju k dnešnímu úspěchu.“

„Díky,“ odpovím potom, co si dlouze přihnu piva.
„Ty nepiješ?“

„Už mám v sobě dvě,“ svěří se. Očima neustále bloudí po večírku, skoro jako by si dávala usilovně záležet na tom, aby se na mě ani nepodívala.

Ten pocit znám.

Obvykle když vidím něco, co chci, jdu si za tím a získám to. Takhle to u mě bylo vždycky. Takhle jsem nastavený. Jediná výjimka z tohoto pravidla? Elise Parrishová.

Na tu nesmím ani sáhnout. Bývala to roztomilá mladší sestra mého nejlepšího kamaráda, ale v poslední době se něco změnilo a v Owenově sestřičce jsem začal vidět víc.

Tahle holka si napůjčovala spoustu mých mikin a ani jednu mi nikdy nevrátila. Sebrala mi moje nejteplejší rukavice a jednu z nich někde mezi domovem a zimním stadionem ztratila. Tahle dívka se nám s Owenem celé dětství držela v patách jako ztracené štěně a plakala při dojemných reklamách.

Netušil jsem, jak moc mi tohle všechno bude chybět,

dokud jsem se neodstěhoval na vysokou. Pak jsem ale začal mít spoustu práce se školou, zkouškami a hokejem, v němž jsem se snažil zaujmout skauty od profíků, a tak jsem svoji posedlost Elise odsunul na vedlejší kolej. Bylo to tak nejlepší.

Navzdory mé usilovné snaze se však stejně časem přestěhovala ze škatulky kamarádka do škatulky sexy ženská, kvůli které se mi co chvíli postavil. To bylo nebezpečné. A můj nejlepší kamarád Owen dal jasně najevo, že na jeho sestru nesmí nikdo z našeho týmu ani pomyslet.

Opět k ní stočím zrak a zadrhne se mi dech. Je až omamně nádherná. A taky chytrá. Nespoutaná. A v hokeji se vyzná líp než většina chlapů. Bůh ví, že na stadionu strávila stejnou spoustu času jako my. Navíc na ni fakt, že hraju za profíky, nedělá ani ten nejmenší dojem. To je na ní nejlepší. Můžu s ní být sám sebou.

„Jak moc jsi našťvaná?“ zeptám se, aniž bych dokázal vyhnat z hlasu pobavení.

Elise zakroučí hlavou. Na rtech jí nepopíratelně pohrává úsměv. „Na škále od jedné do *Asi Owena zavraždím*?“

„Klidně.“ Hodím do sebe zbytek piva a čekám na její odpověď, avšak nic nedodá, jen si unaveně povzdechne. Z balení na naleštěné dřevěné podlaze vezmu další pivo. „Dáš si?“ nabídnu jí, ona však zavrtí hlavou.

Půlku piva vypiju, zatímco se dívám, jak na balkóně Asher a Teddy flirtují s několika holkami. Pokukují po vířivce. Je mi jasné, že do rána bude přetékat zbytky spermatu. Fakt boží.

„Pevně doufám, že ti kretění nezatáhnou ty svoje zajíčky do vířivky,“ zamumlá Elise.

Polknu uchechtnutí a zavrtím hlavou.

„Jsi fajn, El,“ povím jí. Alkohol mi už teď leze na mozek.

Elise s úsměvem zavrtí hlavou. „Jsem ta nejlepší. Někdo musí na tenhle tým idiotů dohlédnout.“

Chvíli se na ni dívám. Dlouhé tmavé vlasy má přehozené přes rameno, šedé oči jako by do mě viděly a přidrzlá pusa si mě umí pěkně podat.

Nikdy jsem si ovšem nedovolil si na ní čehokoli z toho všímat a ani teď s tím nezačnu, proto raději sklopím oči k láhvi v ruce.

Kdykoli se mi ocitne nablízku, celé tělo mi ožije. Nedokážu ten pocit vysvětlit.

Připadám si naživu.

Obnažený.

Jako na trní.

A nemá cenu to jakkoli popírat – jsem zatraceně vzrušený.

Potřebuju se urychleně vzpamatovat, místo toho mám chuť hodit opatrnost za hlavu.

„Víš, co by ti zvedlo náladu?“ zeptám se a úkosem na ni pohlédnu.

„Copak?“

„Vodka.“

Elise zavrtí hlavou.

„No tak, Ivce Elso.“

Rozesměje se. Ta stará přezdívka, kterou jsem jí dal v osmičce, na ni pořád působí.

„Dojdi pro skleničky, já zatím nakrájím citrony,“ nabídne se.

Při pohledu na její úsměv se mi rozbuší srdce. *Páni, pořád si jeden z jejích úsměvů zasloužím.*

Zazubím se na ni. „Domluveno.“

2. KAPITOLA

Vodka byla zatraceně špatný nápad

Elise

V tuhle dobu už většinou dávno spím. Tak proč jsem ještě nevyrazila domů?

Jo, jasně, protože pitomému bratrovi a jeho spoluhráčům dělám chůvu. Jako obvykle.

A vzhledem k tomu, že dneska vyhráli národní ligu, mají zvlášť chuť slavit. Spustili jsme to ve sportovním baru kousek od stadionu, jenže se na nás vrhli bujaří fanoušci, proto jsme se přestěhovali do bytu mého bratra Owena a jeho nejlepšího kámoše Justina.

Owen, můj nechutně děvkařský brácha, na gauči právě osahává jednu blončku a druhé strká jazyk do krku. Co je na tom nejsmutnější? Že zítra ráno budu muset ty dvě nahaté nádhery vyhodit z jeho postele já.

Boží.

TK a Asher si spolu s pěti holkami zabrali vířivku. Ne, oprava, je jich šest – jedna se zrovna vynořila zpod hladiny. Vážně zatraceně skvělý.

Do té vířivky už nestrčím ani patu.

Justin si to doteď s žádnou nerozdal. Pořád čekám, kdy k tomu dojde. Celý večer je divně smutný, vy-

sedává tu jak hromádka neštěstí a já nevím, co se to s ním sakra děje.

Jedno ale vím – panáky, které jsme si spolu dali, byly zatraceně špatný nápad. Jeden panák je náhoda, mnoho panáků úmysl. Zním svoji hranici a panáky s Justinem je mez, kterou jsem neměla překročit.

Vím, že bych v něm měla vidět jen nechutného děvkaře nebo bych se na něj měla dívat jako na svého druhého bratra... akorát že jsem k němu nikdy neměla ani trochu příbuzenský vztah. Za prvé kvůli svému zrádnému tělu – které reaguje na jeho blízkost naprosto nesesterským způsobem. Dámské partie mi pulzují a mám pocit, že mi zvlhly kalhotky z toho, jak se na mě usmál a přehodil mi vlasy přes rameno, zatímco se díval, jak do sebe obracím xtého panáka a zakusuju ho řezem citronu.

A pak je tu moje srdce, které se mi rozbuší, kdykoli se ke mně Justin přiblíží, a dělá naprosté stupidity, například mě bolí, kdykoli Justin schytá na ledu zvlášť tvrdou ránu. Jako by říkalo: Prosím, hlavně si nezlom nic hezounkého nebo důležitého.

A v neposlední řadě je tu moje hlava – která bez nejmenších pochyb ví, že ten chlap není pro mě. Moje hlava vyhrála, což znamenalo, že jsem ho po čase nechala na gauči, kde zbytek láhve vodky dopil o samotě. Všichni tu popíjejí, protože slaví. Justin pije, jako by se snažil otupit nepředstavitelnou bolest, o níž vím, že nemá s hokejem nic společného.

Vždycky se mi líbil, zaujal mě svým nenuceným sebevědomím, oddaností hokeji a dřinou na ledu, svými úsměvy, které nerozdává často, a ležérním přístupem k životu.

A díky fyzickým změnám, kterými během dospívání prošel, jsem se do něj zamilovala ještě víc. Z klu-

ka, který mě tahal za culíky a schovával mi panenky, a vytáhlého hubeného pubertáka dospěl v muže. Muže s vyrýsovanými svaly a břišáky ze železa, až mi v jeho blízkosti slábnou kolena.

Je pozdě – nebo brzy, to záleží na úhlu pohledu – a dobrá půlka hostů odešla. Tým a jejich fanyanky tu ještě pořád jsou, ale brzy se asi rozdělí do dvojic a zmizí v ložnicích. Trochu jsem poklidila v kuchyni, vyhodila prázdné láhve a odpadky nahromaděné na lince jsem nacpala do pytle.

Owen někam zmizel s těmi dvěma blondýnami a dveře do kinosálu jsou zavřené. Asi je zatáhl právě tam, protože má takové divné pravidlo, že si holky na jednu noc ze zásady nevodí do postele. Koukat na to, jak si to spolu lidi v opilosti rozdávají, není nikdy dobrý nápad, zvláště když je jedním z aktérů váš bratr, proto jsem vděčná, že se s tím zavřeli za dveřmi. Ačkoli vím, že až ty dvě holky i s jejich kocovinami budu za několik hodin vyhazovat, uvidím, co jim příroda nadělila. Bůh mi pomáhej. Teddy a Asher se ještě ráchají ve vířivce s tou bandou ženských a Justin pořád vysedává na pohovce, kde jsem ho nechala, aby se o samotě opíjel do němoty.

Vypila jsem toho víc, než bych měla, a proto se rozhodnu, že je asi na čase popřát všem dobrou noc a odtáhnout domů. Vyhodím ještě několik prázdných láhví do koše, opřu se bokem o linku a ze zadní kapsy vylovím mobil, abych si objednala odvoz. Nejdřív si ale nutně potřebuju odskočit.

Koupelna pro hosty na chodbě je zabraná. Počkám u ní několik minut, a když se nikdo nevynoří, znovu zaklepu. A pak se zevnitř ozve zasténání.

Fuj. Vážně je tak moc chtít po lidech, aby měli trochu slušnosti?

Čas na plán B.

Zamířím do Justinova pokoje na konci chodby, protože chci využít koupelny přidružené k jeho ložnici. Potřebuju čurat a vím, že dvacet minut, které trvá cesta domů, nevydržím. Navíc si jsem jistá, že to Justinovi nebude vadit.

Vejdu, a protože si nemůžu pomoci, zhluboka se nadechnu. Ložnice voní jako on. Jeho vůně se nezměnila, co ho znám. Voní kombinací chápavého kamaráda, čisté bavlny a tuhého mýdla. Je to zatraceně nádherná vůně a jsem v jeho pokoji úplně sama, proto nasaju víc jeho vůně, než bych asi měla. Co na to říct? Holt se jí nemůžu nabažit.

Má tu vše uklizeno a pečlivě roztříděno, širokou postel má bíle povlečenou a na komodě leží vedle sebe několik předmětů osobní potřeby. Nabíječka na telefon. Peněženka. Hodinky s koženým páskem. Flakónek kolínské. Malý diář. Tablet.

Ihned mě napadne, jestli se v posteli dívá na tabletu na porno. Netuším, co to se mnou je, ale ta naprosto hříšná myšlenka se mi usadí v hlavě a odmítá odejít. *Kristepane, Elise, vzpamatuj se.*

V rohu stojí mohutné kožené křeslo měkce ozářené stojací lampou. Díky ní vidím na cestu ke dveřím na opačné straně místnosti. V koupelně rozsvítím a zajdu zhasnout lampu. Nesnáším plýtvání elektřinou a svítit v nevyužívané místnosti je podle mě vyložená zhůvěřilost.

Ulevím si a hned se přichystám k odchodu. Neodvažuju se – jakkoli to chci – zdržet se v blízkosti lahvíček mužských toaletních potřeb. Holící pěny. Zubní pasty. Deodorantu značky, o níž jsem v životě neslyšela.

Zpoza dveří zaslechnu zvuk. Rychle si umyju ruce

a vyjdu ven. Usilovně doufám, že si Justin nepřivedl do postele nějakou ženu. To už by mi mohl rovnou zabodnout nůž do srdce.

Když otevřu dveře, najdu ho v ložnici, ovšem navzdory svým očekáváním ne s ženou, ale o samotě. Což znamená, že mu o sobě musím dát vědět a co nejdřív zmizet ze scény.

„Omlouvám se, jen jsem si potřebovala odskočit. Už půjdu,“ řeknu a odhodlaně zamířím ke dveřím.

Když však kolem něj procházím, silnou rukou mě chytí za stehno zakryté tenkou látkou legín. Zastavím se. Zadrhne se mi dech.

„Zůstaň,“ požádá mě, aniž by se na mě podíval.

Čekám, že pronese vtipnou průpovědku, třeba mě osloví některou z přezdívek, které pro mě vymyslel a jež už dlouho nepoužil. Lvíce Elsa. Ěčko. Nic takového však neudělá.

„Copak? Co se děje?“ Čekám na jeho odpověď. Srdce mi nepravidelně buší.

A pak mi odpoví... Jen ne slovy.

Vyjede mi rukou po stehně až na bok. Drží mě na místě, o nic víc se však nepokouší. Celé tělo mě mravenčí – protože tohle je *Justin*, nejlepší kamarád a spolubydlící mého bratra, a přestože jsem si právě tento okamžik mnohokrát představovala a snila o něm, ještě nikdy se mě takhle nedotkl. Myslím jenom na to, tedy krom toho, kam jeho ruka poputuje vzápětí, zda je stejně vzrušený jako já, ne-li víc. Tekutá odvaha nikdy člověku nepomůže odhadnout pravé pocity, jen ho povzbudí k nesprávným rozhodnutím.

Plíce mě pálí námahou. Připadám si, jako bych uběhla kilometr. Nevím proč.

Zhluboka se nadechnu, než však stihnu cokoli říct, vstane. S téměř dvěma metry a víc než metrákem sva-

lů se nade mnou úplně tyčí. Ramena má tak široká, až si v porovnání s ním připadám jako drobek. Vůbec nevím, co to tu dělám.

A pak vezme mou tvář do velkých mozolnatých dlaní. Zapomenu dýchat.

„Zůstaň,“ zašeptá.

Kéž bych jen nechala rozsvícenou lampu. Kéž bych mu jen viděla do tváře. Hlas má zmučený a ve světle měsíce sotva rozpoznávám jeho oči.

Palcem mě pomalu hladí po kůži a jeho bříškem mi přejede po spodním rtu.

„Copak?“ zašeptám.

Justin zavrtí hlavou a zavře oči. Svěsí hlavu a přitiskne se čelem na moje. Ještě nikdy jsem ho neviděla tak zranitelného. Tak obnaženého. Obvykle z něj sálá mužná energie, klid a rozvaha. Dnes mi připadá, jako by se měl každou chvílí rozpadnout na kusy. Probouzí to ve mně nutkání se o něj postarat.

„Řekni mi, co potřebuješ,“ zašeptám a obejmu ho kolem pasu. Je na dotek tak pevný.

„Tebe,“ odpoví chraplavě. „Na posteli.“

Ani mě nenapadne mu to odepřít, což nechápu, protože jsme tohle ještě nikdy nedělali. Posadím se na kraj jeho postele a Justin vedle mě. Místo aby mě nechal, kde jsem, mě však nadzvedne, přesune doprostřed a dál k čelu postele. Sám se natáhne na bok vedle mě.

Je mohutný a svalnatý. Pořád nemůžu uvěřit, že tu s ním jsem. Nikdy jsem si nedovolila ani představit, jaké to pro mě bude, přestože jsem právě o této chvíli mnohokrát snila. Hnědé vlasy má zacuchané a sytě modré oči zavřené. Bože, je tak nádherný. Má mohutná ramena i paže, hrud' jako stvořenou k přitulení a osm dokonale vyrýsovaných bříšáků.

„Jsi tak hebká,“ zašeptá téměř uchváceně, když mi dlaní vklouzne pod triko a položí mi ji na břicho.

Dech se mi zastaví, když mi prsty vyjede po břicho a mezi řadry až na krk. Poté rukou sjede zpátky, přes břicho až na rozkrok. Jsem tak rozpálená. Bože. Chci jeho ruku cítit ještě níž. Ani se však nehne. Nechá ji položenou na břicho. Otočím se k němu.

„Justine?“ vydechnu těsně předtím, než mě políbí na rty.

Zprvu mě líbá něžně a hebce. Po chvíli mi zaboří prsty do vlasů na zátylku, přitáhne si mě k sobě a polibek prohloubí.

Pootevřu rty. Justin toho využije a pronikne mi do úst jazykem. Líbá mě přesně tak, jak jsem si představovala – hladově, horce, tvrdě. Hluboko v břicho mi zabublá chtíč.

Když s ním propletu jazyk, tiše zavrčí a celé tělo se mu napne. Chutná po citronech a vodce a hříšných rozkoších. Bože, prosím, ať mě nikdy nepřestane líbat.

3. KAPITOLA

Ráno poté

Elise

Celé tělo mě bolí jako po autonehodě – hlava mi třeští a všechno od pasu dolů mám nepochopitelně rozbolavělé. V ústech mám jak na Sahaře a oči otevřu jen s námahou. Musím se několikrát zhluboka nadechnout, abych uklidnila rozbouřený žaludek.

V čí posteli jsem to usnula?

Převalím se na bok. Trvá mi několik dlouhých vteřin, než si uvědomím, kde jsem.

Sotva se mi zrak zaostří, zpanikařím.

Ohlédnu se přes rameno. Vedle mě spí úplně nahý Justin Brady.

Široká záda potažená lehce opálenou kůží mu přecházejí v ten nejdokonalejší zadek, jaký jsem kdy na chlapovi viděla. Seběhnou se mi všechny sliny. Pevný. Svalnatý. Mňamózní.

Před očima mi proběhne tisíc velmi živých vzpomínek. Jak ho za ten pevný kulatý zadek svírám, zatímco do mě přiráží. Jak úzkými boky pohybuje mezi mými rozevřenými stehny.

Zafňukám a natáhnou se přes okraj postele pro své